

A Győri Ítéltábla a dr. Gyimesi József ügyvéd által képviselt **felperesnek** a Bakkné dr.Gaál Éva Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen **házastársi közös vagyon megosztása** iránti perében a Szombathelyi Törvényszék 2013. október 9. napján kelt 17.P.20.199/2013/18. sorszám alatti ítélete ellen az alperes részéről 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, az alperest a **Város 1** ... szám alatti lakásingatlan elhagyására kötelező elsőfokú ítéleti rendelkezést részben megváltoztatja, az alperes ezen ingatlant 120 napon belül köteles kiüríteni és azt a felperes birtokába bocsátani.

Köteles az alperes 15 napon belül megfizetni a felperes részére 200.000.-(Kettőszázezer) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

A felperes keresetében kérte a házastársi közös vagyon megosztását akként, hogy a bíróság adja az ő tulajdonába a **"Város"1**... szám alatti lakást, illetve az ... szám alatti garázs ingatlan $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ -ed tulajdoni hányadát 3.700.000 Ft ellenérték fejében.

A vagyonmérleg 2-8. tételszámai alatt megjelölt értékpapírokat és ingóságokat kérte az ő tulajdonába adni, míg az alperes által önhatalmúlag a felvett 15.975.529 Ft közös vagyon készpénz megtakarítást pedig az alperes tulajdonába. Igényt tartott az értékkülönbség megfizetésére is.

Álláspontja szerint közte és az alperes között az életközösség 2009. február végén szakadt meg, mivel az alperes törekvése az volt, hogy a 15.975.529 forint közös vagyoni megtakarításukat az elszámolás alól kivonja.

Tagadta, hogy ezen pénzüsszezből 6.000.000 forintot a közös gyermeküknek ajándékoztak. Vitatta, hogy a több, mint 13.000.000 forintot 2009. januárjától 2010. novemberéig felérték volna.

Az alperes ellenkérelmében a - a 15.975.529 forint készpénz vagyont kivéve - a felperes által felállított vagyonmérleget elismerte azzal, hogy a házassági életközösség megszakadásának időpontját 2010. november 3. napján határozta meg.

Azt elismerte, hogy 2009. februárjában 13.000.000 forintot felvett az **"A"** Bankban lévő számláról, de hangsúlyozta, ezt a pénzüsszeget otthon tartották és közösen felérték.

Arra is hivatkozott, hogy a felperessel közösen 6.000.000 forintot a gyermeküknek ajándékoztak.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében a háztartási közös vagyont megosztotta akként, hogy a **város 1** belterület hrsz-ú lakás, és a **város 1** belterületi hrsz-ú garázs ingatlan $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ -ed tulajdoni hányadát összesen 3.700.000 Ft ellenérték fejében a felperes tulajdonába adta. Egyben megkeresni rendelte a "**Város**"1 Körzeti Földhivatalt a felperes tulajdonjogának a bejegyzése érdekében.

Kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 30 napon belül az ingatlant kiürítve bocsássa a felperes birtokába.

Az elsőfokú bíróság az alperes tulajdonába adta - a birtokában lévő - 15.975.529 Ft összegű készpénzt, míg a vagyonmérleg 2-8. tételei alatt megjelölt értékpapírokat és ingóságokat 2.882.978 Ft értékben a felperes tulajdonába.

Egyben kötelezte az alperest, hogy 30 napon belül fizessen meg a felperesnek ingó értékkülönbözet címén 2.846.276 forintot.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az állam javára az adóhatóság felhívásában írt időben és módon 416.950 Ft feljegyzett kereseti illetéket, míg megállapította, hogy a fennmaradó 416.950 Ft kereseti illeték az állam terhén marad.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy a tolmács díj az állam terhén marad.

Ítéletének tényállása értelmében a peres felek házastársak voltak, házasságukat a "**Város**"1 Városi Bíróság a 13.P.20.584/2010/18. sorszámú ítéletével felbontotta. A peres felek között a házassági életközösség véglegesen 2010. november 3. napján szakadt meg, ezt követően a felperes az ingatlanból elköltözött.

Az elsőfokú bíróság szerint 2009. február 16. napján 9.588.325 Ft betétlekötés történt az alperes nevére, és 6.607.800 forint érkezett a számlára bankon belüli utalással a peres felek közös gyermeke részére. A tranzakció oka az volt, hogy a felperes számlájáról az alperes számlájára kerültek a megtakarítások áttételre, mivel az alperes számláján a pénzösszegek új pénznek minősültek, ezért magasabb kamatozás volt elérhető ez esetben.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a peres felek gyermekének számlájáról az alperes 2009. február 25. napján 13.000.000 forintot vett fel, míg az alperes számláján maradó 2.975.529 forint lekötésre került, de ezt a lekötést az alperes idő előtt megszüntette, s a peres felek gyermeke 2009. március 23. napján 2.800.000 forintot vett fel.

Így az alpereshez összesen 15.925.529 forint került, ezen házastársi közös vagyon részét képező pénzösszeggel nem számolt el a felperes felé.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben alaposnak ítélte.

Ítéletének jogi indokolása szerint a házastársi közös vagyon megosztása feltételezi a közös vagyon és a külön vagyon körének megállapítását, vagyontárgyak szétoztását, az adósságok elszámolását és a megtérítési igények rendezését. A házastársak vagyoni viszonyainak felszámolása valamennyi igény együttes és végleges rendezésével lehetséges. A vagyontárgyak számbavételekor az életközösség megszűnésekor fennállott helyzetből kell kiindulni.

A fentiek alapján ezért elsődlegesen az életközösség megszűnésének időpontját vizsgálta figyelemmel arra, hogy a felperes az életközösség megszakadását 2009. február 25. napján, míg az alperes 2010. november 3. napján határozta meg. Ugyanakkor a bontóperi eljárásban a Szombathelyi Városi Bíróság az életközösség végleges megszakadásának időpontját 2010. november 3. napjára tette.

Az elsőfokú bíróság tájékoztatta a felperest, amennyiben vitatja a bontóperi ítéletben megállapított életközösség megszakadásának időpontját, úgy abban az esetben ezt neki bizonyítania.

A felperes azonban ilyen bizonyítás iránti indítványt nem terjesztett elő. Ezért az elsőfokú bíróság mérlegelve az eljárási adatokat az életközösség végleges megszakadásának időpontját 2010. november 3. napján állapította meg.

Az alperes a házastársi közös vagyon körét a felperessel egyetértésben - a 15.975.529 Ft készpénzvagyon kivételével - ugyanazon tételekben jelölt meg és az értékpapírok értékét sem vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy a házastársak egymás közötti viszonyaira irányadó a Csjt. 30. § (1) bekezdése, amely szerint a vagyonközösség fennállása alatt, és a házassági életközösség megszűnésétől a közös vagyon megosztásáig terjedő időben is csak a házastársak közös egyetértésével lehet a vagyonközösséghez tartozó tárgyakat elidegeníteni, vagy általában olyan vagyoni jogi rendelkezést tenni, amely nem a házastársak különvagyonára vonatkozik.

Az alperes a személyes meghallgatása során elismerte, hogy 13.000.000 forintot felvett a számláról. A fenti vagyoni rendelkezés az alperes részéről egyoldalúan a felperes hozzájárulása nélkül történt, hiszen maga az alperes is elismerte, hogy „nem írt alá a felperes a bankban semmit, **Felperes** nem volt ott, az én nevemen volt a pénz, **Felperes** aláírása nem kellett”.

Ezen egyoldalú alperesi rendelkezés ellen a felperes tiltakozását azzal is kifejezte, hogy 2009. április 21. napján megindította a házasság felbontása iránti pert.

A házastársak belső viszonyában nem a házasság feleknek a harmadik személyekkel szembeni felelősségére vonatkozó szabályok szerint kell elszámolni, ezért a házastárs hozzájárulása nem vélelmezhető. A megtérítési igényre alapot adó magatartást azonban bizonyítani kell.

Az életközösség megszűnésekor hiányzó közös, vagy különvagyon megtérítésére csak akkor kerülhet sor, ha a hiányzó vagyonból az igénylő perbeli ellenfélnél gazdagodást előidéző költségek történtek.

Az elsőfokú bíróság a 9. sorszám alatt csatolt okirati bizonyítékból azt állapította meg, hogy 2009. október 16. napján nem a felperesnek az alperes és gyermeke számlájához való hozzáférést szüntették meg, hanem betétmegszüntetés, illetőleg betétlekötés történt az alperes számláján. A felperes bankszámlához való hozzáféréseinek megszüntetésére később került sor, amit a felperes elmondása szerint a bankban tudott meg.

Az alperes a 13.000.000 Ft felvételét elismerte, ezen felül 2009. március 23. napján 2.975.529 Ft még lekötött betétet is megszüntetett, tehát az elsőfokú bíróság azt állapította

meg, hogy az alpereshez 15.975.529 forint került még az életközösség megszakadását megelőzően.

Ezen pénzösszegnek a közös életvitelre való felhasználását azonban az alperes bizonyítani nem tudta.

Az alperes a 17. sorszámú beadványában egy részletes kimutatást készített a 13.000.000 Ft felhasználásáról, mely felhasználást az alperes meg sem kísérelt bizonyítani.

A törvényszék életszerűnek fogadta el azon felperesi előadást, hogy a peres felek éveken keresztül azt a gyakorlatot folytatták, hogy megtakarításaikat bankbetétben kezelték és mindig törekedtek a legmagasabb kamathozam elérésére. Így életszerűtlen, hogy az alperes a betétlekötést rövid időn belül megszüntette, a pénzt pedig otthon tartotta.

Az alperes azt sem tudta bizonyítani, hogy ezen pénzösszegeből 6.000.000 forintot a közös gyermeküknek ajándékoztak.

A felperes az ajándékozást a peres eljárásban nem ismerte el, azt vitatta.

Az állandóan követett bírói gyakorlat szerint az életközösség fennállása alatt az egyik házastárs által a közös gyermek javára történt ajándékozás vonatkozásában a másik házastárs hozzájárulása - visszerhesség hiányában - nem vélelmezhető, ezért a hozzájárulás előzetes, vagy utólagos megadását bizonyítani kell.

Az ajándékozás a volt házastársak egymás közötti viszonyában olyan ingyenes szerződésnek minősül, amely a közös vagyonnal való rendelkezést valósítja meg.

Ezért az alperesnek bizonyítania kellett volna, hogy a felperes ehhez előzetesen hozzájárult vagy utólag jóváhagyta. Ezt azonban csupán állította.

Így álláspontja szerint az alperesnek a házassági életközösség alatt tett egyoldalú rendelkezéseit a Csjt. 30. § (1), (2) bekezdése, a 31. § (5) bekezdése szerint alkalmazandó Ptk. 484. § és 487. §-ában szabályozott megbízás nélküli ügyvitel szabályai szerint kell megítélni.

A felek jogviszonyában a hozzájárulás miatt érvénytelen az alperesi rendelkezés akkor, ha a beavatkozás nem volt helyénvaló. Ennek az a következménye, hogy a hozzájárulás nélkül eljáró házastárs a másik házastárssal szemben felelős mindazért a kárért, amely a beavatkozás nélkül nem következett volna be.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság a vagyonmérlegbe a közös vagyon megosztása során azt a 15.975.529 Ft pénzösszeget beállította, amelyet az alperes egyoldalú rendelkezésével magához vont, és nem bizonyította, hogy a közös életvitel körében felhasználták, illetve a felperes hozzájárulásával ajándékozták a közös gyermek részére.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes a házassági életközösség alatt keletkezett készpénzvagyon vonatkozásában olyan módon járt el, amely a megtérítésre alapot ad. A 15 millió Ft készpénz vagyonleltárból való kihagyása a Csjt. 31. § (5) bekezdése értelmében a méltányos vagyoni rendezés elvét is sértené.

A fentiek alapján a törvényszék az alperes tulajdonába adta a 15.975.529 Ft készpénzt, míg a fennmaradó ingóságot 2.882.978 forint értékben pedig a felperes tulajdonába.

Megállapította a peres felek jutója az ingóságokból 9.429.250 forint. A felperes a jutó részénél 6.546.276 forinttal kisebb értéket kapott a tulajdonába. Ugyanakkor az elsőfokú

bíróság a peres felek közös tulajdonát képező ingatlanokon fennálló közös tulajdon megszüntetése során a felperes által az alperes javára fizetendő összesen 3.700.000 Ft megváltási árat a fenti összegbe beszámította. Így a különbözetként jelentkező 2.846.276 Ft megfizetésére kötelezte az alperest.

Az ingatlannal kapcsolatos közös tulajdon megszüntetése körében az elsőfokú bíróság arra hivatkozott, hogy sértené a Csjt. 31. § (5) bekezdésében foglalt méltányos rendezés elvét, és a felperesre nézve méltánytalan lenne, ha az alperes - akinél a jelentős mértékű készpénzvagyon maradt - az ingatlan közös tulajdonából az $\frac{1}{2}$ -ed tulajdoni hányadát megkapja és ezzel az alperest nagyobb összegű pénzfizetésre kötelezné. A felperes ez esetben pedig csak hosszabb végrehajtási eljárást követően juthatna az őt megillető ellenértékhez.

A megváltási ár beszámításra került, ezért az elsőfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy az alperes tulajdonát minden további jognyilatkozat bevétele nélkül kell törölni és az $\frac{1}{2}$ -ed tulajdoni hányadot a felperes javára bejegyezni házastársi közös vagyon megosztása jogcímén.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes fellebbezést nyújtott be, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására történő utasítását kérte.

Másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását akként, hogy a bíróság adja az ő kizárólagos tulajdonába a város 1 hrsz. alatt felvett lakás megjelölésű ingatlanból a felperes $\frac{1}{2}$ -ed tulajdoni hányadát, míg a város 1 hrsz. alatt felvett garázs megjelölésű ingatlanból az ő $\frac{1}{2}$ -ed tulajdoni hányadát pedig adja a felperes tulajdonába.

A vagyonmérleg 1.tétele alatt megjelölt készpénz megtakarítás összegét 6.821.000 forintban kérte megállapítani. Ugyanakkor a vagyonmérleget kiegészítette és kérte elszámolni az "B" Banknál lévő 500.000 forint, míg a "C" Banknál lévő 933.438 forint megtakarítást.

A közös vagyoni ingóságokat a felperes tulajdonába kérte adni, azzal, hogy a felperes 2.815.702 forint értékülönbséget megfizetésére köteles.

Igényt tartott az első és másodfokú perköltség megfizetésére is.

Fellebbezésének indokolása szerint a peres eljárásban életszerű volt azon előadása, hogy 2009-től kezdődően 2010. novemberéig összesen 13.021.000 forint kifizetést eszközölt közösen a felperessel. A kiadások felmerülését az a tény is alátámaszta, hogy a felperes ekkor nem rendelkezett jövedelemmel, a közös megtakarítást felélték. Ezen időszakban közösen rendelkeztek a pénzzel, hiszen a felperes által sem vitatottan 2010. november 3-áig együtt éltek, egy ágyban aludtak, közösen gazdálkodtak.

A kiadásokról bizonylatokkal, számlákkal, egyéb okirattal nem rendelkezik, így okirati bizonyítékok csatolására nincs lehetősége bírói kioktatás ellenére sem.

A gyermek részére történő ajándékozással kapcsolatban vitatta az ítélet indoklás 13. oldalának 6. bekezdésében foglaltak. A "D" részére 6.200.000 forint összegű ajándékozást a felperes nem vitatta. A perben tartott utolsó tárgyalási napon elismerte az ajándékozást, ezért a felek által egyezőnek elfogadott tényre nem kell bizonyítást felvenni, azt a törvényszék valóban fogadhatja el. Az elsőfokú bíróság ezt felperesi elismerés ellenére sem tette meg.

Vitatta a készpénzzel való rendelkezése érvénytelenségét is. Álláspontja szerint a gyermek részére ajándékba adott pénzösszeg vagyonmérlegre történő beállítása nem indokolt, mivel az a felperesi elismerés ismeretében nem képezheti vagyonmegosztás tárgyát.

Álláspontja szerint abból a tényből, hogy a felek korábban közös számlán kezelték megtakarításaikat, nem vonható le okszerű következtetés arra, életszerűtlen, ha valaki bankból kiveszi a megtakarításait. Ekörben előadta, a felperes az általa felvett pénzhez hozzáfért, azt nem zárta el előle. Visszautasította azon felperesi előadást mely szerint az volt törekvése, hogy a megtakarított pénzt a vagyonmegosztás alól kivonja.

Hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazza a közös vagyon részét képező **"B"** és a **"C"** Banknál a felperes nevén lévő megtakarításokat. A két pénzügyintézetnél a 2010. november 3-ai állapot szerint 500.000 míg a **"C"** Banknál 933.438 forint megtakarítással rendelkezett a felperes.

A lakással kapcsolatos közös tulajdon megszüntetés módjának megváltoztatását azért kérte mivel az ingatlanban ő lakik és egészségi állapota megromlott. Előadta, hogy össz-szervezeti egészségkárosodása 68 %-os, szívizomelhalásban és magas vérnyomás betegségben szenved. Így lakáskörülményeinek megváltozása egészségi állapotára is kihatással lehet, ezért indokolt a jelenlegi helyzet fenntartása.

A megtartott fellebbezési tárgyaláson kiemelten hivatkozott arra sérelmes, hogy a közös tulajdonú lakásingatlant az elsőfokú bíróság a felperes tulajdonába adta, holott ő megfelelő lakással rendelkezik a városban. Az alperesnek nincs másik lakása, és jelenleg is ebben lakik, egészségi állapota megrendült.

Előadta, hogy 2009. tavaszától 2010. novemberéig a felek együtt laktak a közös lakásban és ez idő alatt közel 5.000.000 forint fenntartási és üzemeltetési költség merült fel, melyet a közös megtakarításból kellett fedezni.

A **"B"** Bank és a **"C"** megtakarítási számlákra azért csak a fellebbezésében hivatkozott az alperes mert csak később kerültek elő ezen számlák.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján. Igényt tartott a másodfokú perköltség megfizetésére is.

Ellenkérelmének indokolása szerint közte és az alperes között a házassági életközösség 2009. februárjára szűnt meg, de ezt külön fellebbezés tárgyává nem kívánja tenni. Egyetért a törvényszék helyes jogi álláspontjával, amely szerint ennek a házastársi közös vagyon megosztásakor jelentősége nincs, hiszen a vagyontárgyak birtokosának személye nem változott meg a közös vagyon megosztásáig eltelt idő alatt.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy 15.975.529 Ft a házassági életközösség megszakadásától, de a számlák feletti rendelkezési joga megszűnésétől kizárólag az alperes birtokába került. A csatolt bankszámlakivonatok igazolják azt a tényt, hogy a családtagok között 2009. február 25-ig nagyfokú és természetes bizalom volt a bankszámlán elhelyezett készpénzvagyonról történt rendelkezés során. 2008. október 16-án a nevén lévő bankszámláról 9.300.000 forintot utalt át az alperes nevén lévő bankszámlára, amelyen azt jóváírták. Négy havi lekötési idő elteltével most már 9.588.325 forintból az alperes átutalt **"D"** nevű gyermekük számlájára 6.607.800 forintot, megtartva a saját számláján 2.975.525 forintot, amelyet három hónapi időtartama lekötött. A közös gyermek számláján a 6.607.800 forintot jóváírták és azt 2009. február 20-án lekötötték. A

lekötés megszüntetésével - amely gazdálkodásukban soha nem fordult elő - 2009. február 25-én a már itt lévő összeggel együttesen 13 millió Ft felvételére került sor. Az alperes ugyanakkor felvette a saját számláján visszatartott és lekötött 2.975.529 forintot. Az alperes a több évig tartó per során hitelesen nem tudott számot adni arról, hogy a készpénz megtakarításoknak mi lett a sorsa.

Az elsőfokú bíróság által alkalmazott házastársi közös vagyon megosztás módjával egyetért, mivel kevés esélye van arra, hogy az alperes által elrejtett, nyilván más bankszámlán elhelyezett készpénz megtakarításból a reá eső részhez hozzájusson.

A megtartott fellebbezési tárgyaláson (Pf.4. jegyzőkönyv 2. oldal) kiemelten kérte figyelembe venni azt, hogy a háromtagú család három bankszámlával rendelkezett, köztük a gyermek is. Magasabb hozam, illetve kamat elérése érdekében került sor a feltártak szerint arra, hogy egyikük számlájáról a másikuk számlájára került átutalásra a felperes és az alperes közös megtakarításának egy része, illetve az akkori összege. Érthetetlen, hogy az alperes egy ilyen „számlák közötti mozgás” tekintetében állítja, a szülő a gyermeknek ajándékozott a közös megtakarításból 6.200.000 forintot. A felperes soha nem ismerte el az ajándékozás tényét, a megjelölt tárgyaláson csak arról nyilatkozott, hogy melyik számláról, milyen összeg került át az általa már említett célból a gyermek számlájára. Ez nem ajándékozás.

Életszerűtlen azon alperesi álláspont, hogy a megjelölt rövid idő alatt ezt a jelentős összeget felélték volna. Ezen időszakban az alperes folytatta a vállalkozását, melyből bevételhez jutott és az időszak egy részben a felperesnek is volt bevétele.

A két új vagyonmérlegi tétel tekintetében előadta, az alperes ilyen értékpapírokra az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott, a felállított vagyonmérleget összecszerűségében is elfogadta. Hangsúlyozta, a felperes külön ilyen megtakarítási számlával nem rendelkezett. Az elképzelhető, hogy az életközösség megszakadása után megbontotta az értékpapír lekötést és esetleg máshol helyezte el vagy fektette be a megbontott összegeket.

Egyetértett elsőfokú bíróság azon álláspontjával, ha a lakásingatlan $\frac{1}{2}$ -ed tulajdoni hányadát a bíróság az alperes tulajdonába adná, akkor az alperesnek nagyobb összegű ellenértéket kellene fizetni. Rendkívül méltánytalan lenne a felperesre, ha ő az értékkülönbözethez hosszabb idő után juthatna csak hozzá.

Az elsőfokú eljárásban az alperes teljesítőképességének igazolására nem került sor, ezért az ítélőtábla a megtartott fellebbezési tárgyalást elhalasztotta és felhívta az alperest, hogy 8 napon belül nyilatkozzon a lakásingatlan $\frac{1}{2}$ -ed tulajdoni hányadának megváltása körében teljesítőképességéről, annak összegét is hitelt érdemlően igazolja. Egyben figyelmeztette az ítélőtábla az alperest amennyiben a fentieket elmulasztja akkor a rendelkezésre álló adatok alapján dönt (Pp. 141. § (6) bekezdés).

Ezt követően az alperes Pf.5. sorszám alatt becsatolt egy kölcsönszerződést, amely "E" és az alperes között jött létre 2010. május 2. napján. Ezen kölcsönszerződés szerint a hitelező 3.500.000 forintot adott kölcsön az alperesnek a szerződés megkötésének időpontjában.

Ezt követően a Pf.8. sorszámú jegyzőkönyvhöz A/2. alatt mellékelten becsatolta a "F" Takarékszövetkezet "Város"1 igazolását, amely szerint az alperes 2014. szeptember 11. napján jogi képviselője "G" letéti számlájára 3.400.000 forintot lakás megváltási ár címén befizetett.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás adatait a Pp.206.§-ában foglalt elveknek megfelelően értékelve megalapozott tényállást állapított meg, ebből okszerű következtetést vont le, érdemi döntése is megalapozott. Az ítélet tábla mindenben osztotta az elsőfokú bíróság helyes jogi álláspontját és az ítélet indokolásában foglaltakat. A fellebbezésben felhozott érvekre figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a házastársak belső jogviszonyában nem a házasfeleknek a harmadik személyekkel szembeni felelősségére vonatkozó szabályok szerint kell elszámolni, ezért a házastárs hozzájárulása nem vélelmezhető. A megtérítési igényre alapot adó magatartást azonban bizonyítani kell.

A Csjt. 30. § (1) bekezdésében megkívánt közös egyetértés hiányának a házastársak egymás közötti belső jogviszonyában alkalmazható jogkövetkezményei tekintetében a kialakult bírói gyakorlat a Ptk. megbízás nélküli ügyvitelre vonatkozó 484-487. §-ainak az analóg alkalmazás alapján kell megítélni. Ennek megfelelően a házastársak egymás közötti viszonyában is érvényes a rendelkezés akkor, ha az megfelel a másik házastárs érdekeinek és feltehető akaratának, különösen, ha a beavatkozás őt károsodástól óvja meg. A kártérítési kötelezettség alóli mentesüléshez azt kell bizonyítani, hogy az eljárása helyénvaló volt, tehát az adott helyzet általános elvárásain felül a másik fél érdekeinek és feltehető akaratának is megfelelt.

Az alperes elismerése alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy 13 millió forint nem vitásan az alperes részéről felvételre került (17.P.20.742/2011/14. számú jegyzőkönyv 16. oldal, 17.P.20.199/2013/15. jegyzőkönyv 3. oldal 5. bekezdés). Ugyanakkor az is tényként megállapítható, hogy az alperes 2009. március 23. napján a 2.975.529 Ft még lekötött betétet is megszüntette és ezt a pénzüsszeget is felvette, tehát összesen 15.975.529 forinttal rendelkezett.

A fenti pénzüsszeggel kapcsolatban az alperes elsődlegesen arra hivatkozott, hogy ezt felélték, míg másodlagosa a közös gyermekük "D" javára 6 millió illetve 6.200.000 Ft ajándékozásra került.

Az elsőfokú bíróság jogszerűen és megalapozottan jutott arra az álláspontra, hogy a fentiek bizonyítása a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében az alperes kötelezettsége.

Az elsőfokú bíróság a 15. sorszámú jegyzőkönyv 6. oldal 3-4. és 5. bekezdésében a Pp. 3. § (3) bekezdésében alapuló tájékoztatási kötelezettségének teljes egészében eleget tett és ugyanezen jegyzőkönyvbe foglalt II. sorszámú végzésében figyelmeztette az alperest a mulasztás jogi következményeire (a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdés, illetve a 235. § (1) bekezdés).

Az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy az alperes az őt terhelő és a tájékoztatásban foglalt bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. A „felélés” vonatkozásában 17. sorszám alatt egy kimutatást terjesztett elő, amelyben 2009. januárjából 2010. novemberéig terjedő időszakra részletezte a lakással kapcsolatos rezsi költségeket, a háztartási, élelmiszerkiadási, ruhanemű megvásárlási, valamint a

vállalkozás és a **"D"**vel kapcsolatos kiadásokat. Az ebben foglalt tételeket azonban semmivel nem bizonyította.

Az ítéltábla megítélése szerint is életszerűtlen az alperesnek a felélésre vonatkozó hivatkozása, hiszen az elsőfokú eljárás adataiból egyértelműen megállapítható, hogy a felperes és az alperes az együttélésük ideje alatt jelentős összegű megtakarításra tett szert, amelyet különböző pénzügyi intézetekben mindig a legkedvezőbb kamatfeltételek mellett helyeztek el. Ugyanakkor az alperes azt sem bizonyította, hogy ezen rövid időszak alatt a vállalkozásából bevétele nem származott. A korábbi megtakarítások nagy összege ennek épp az ellenkezőjét igazolják.

A közös gyermek, **"D"** javára történő ajándékozás vonatkozásában sem osztotta az ítéltábla az alperes fellebbezési érvelését. Az ajándékozás bizonyítása a már hivatkozott Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a felperest terhelte. Helyesen állapította az elsőfokú bíróság, hogy a közös gyermek javára történt ajándékozás vonatkozásában - visszterhesség hiányában - a másik házastárs hozzájárulása nem vélelmezhető. Ezért a hozzájárulás előzetes vagy utólagos megadását az alperesnek kellett volna bizonyítania.

Az alperes azonban ezen bizonyítási kötelezettségének sem tett eleget. Alaptalan az arra történő hivatkozása, hogy a felperes az ajándékozás tényét az utolsó tárgyaláson elismerte.

Az elsőfokú eljárásában az 15. sorszámú jegyzőkönyv 6. oldal utolsó bekezdésében foglaltak alapján megállapítható, hogy a felperes elismerte, hogy 2009. februárjában „majdnem 17 millió forintot tettünk **"alperes"** és a fiam nevére, mert így új pénzeszköznek minősült, és magasabb lett a kamatozás. Két hét múlva **"alperes"** felvette a pénzt, ezt ott a bankban nekem mondták".

A fenti alperesi nyilatkozatból egyértelműen megállapítható, hogy nem ajándékozás történt a közös gyermek javára, hanem csak a gyermek nevére szóló számlára való utalás a kedvezőbb kamatfeltételek miatt. Ez pedig ajándékozásnak nem minősül. Nem minősülhet sem előzetes sem utólagos hozzájárulás megadásának.

Nem alapos az alperes fellebbezése az **"B"** Banknál lévő 500.000 Ft, valamint a **"C"** Banknál elhelyezett 933.438 forint összegű megtakarítás körében sem.

Az elsőfokú eljárás adatai alapján tényként állapítható meg, hogy a felperes által beterjesztett vagyonmérleget mind az értékpapírok darabszáma, mind az érték vonatkozásában az alperes elfogadta. Ezt igazolja, hogy bírói kérdésre az alperes képviselője úgy nyilatkozott „az alperes elfogadja az értékpapírok darabszámát és értékét, mi is a felperesi vagyonmérleg alapján számoltunk" (15. jegyzőkönyv 3. oldal 7. bek. és 7. oldal 8. bek.).

Ugyanakkor az alperes személyesen is úgy nyilatkozott, hogy „az értékpapírok számát, illetőleg értékét elfogadom"(15. jegyzőkönyv 3. oldal 8. bek.)

A fentiekből tehát egyértelműen megállapítható, hogy az elsőfokú eljárásnak ezen két megtakarítás nem képezte tárgyát, annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság az alperes vonatkozásában a Pp. 3. § (3) bekezdésén alapuló tájékoztatási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett (15. jegyzőkönyv 6. oldal). Ezt követően nyilatkozott a fentiek

szerint az alperes illetve az alperesi képviselő. Így a Pp. 235. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban ezen új vagyoni jogi tételeknek a vagyonmérlegbe történő beállítására már jogi lehetőség nincs az alperes mulasztására figyelemmel.

Az ítélet tábla nem osztotta az alperesnek a **"Város"1...** utca 3. szám alatti lakás ingatlan $\frac{1}{2}$ -ed tulajdoni hányadának tulajdonba adására vonatkozó fellebbezési érvelését sem.

Az elsőfokú bíróság a fenti ingatlan közös tulajdonát akként szüntette meg, hogy az alperes $\frac{1}{2}$ -ed tulajdoni hányadát a Ptk. 148. § (2) bekezdése és a Csjt. 31. § (5) bekezdése alapján a felperes tulajdonába adta. Álláspontja szerint a méltányos rendezés elve alapján a felperesre nézve méltánytalan lenne, hogy az alperes, akinél a jelentős mértékű készpénzvagyon maradt az ingatlan közös tulajdonából a $\frac{1}{2}$ -ed tulajdoni hányadot megkapja, és ezáltal az alperest még nagyobb összegű pénzfizetésre kötelezze. Ez esetben a felperes pedig esetlegesen csak hosszabb végrehajtást követően jutna az őt illető pénzüsszeghez.

Az alperes fellebbezésében azért kérte a ... utca ... szám alatti ingatlan felperesi $\frac{1}{2}$ -ed részének a tulajdonba adását, mert egészségi állapota megromlott, össz-szervezeti egészségkárosodása 68%, és lakáskörülményeinek megváltozása egészségi állapotára is kihatással lenne. Ezen tényállását azonban sem az első, sem a másodfokú eljárásban hitelt érdemlően nem igazolta.

A Ptk. 148. § (2) bekezdése szerint a közös tulajdon tárgyait vagy azok egy részét - ha ez a tulajdonostársak körülményeire tekintettel indokolt - megfelelő ellenérték fejében a bíróság egy vagy több tulajdonostárs tulajdonába adhatja.

Ehhez a tulajdonjogot megszerző tulajdonostárs beleegyezése szükséges, kivéve, ha a bíróság a közös tulajdonban álló ingatlanrész az abban lakós tulajdonostárs tulajdonába adja, s ez nem sérti a bennlakó méltányos érdekeit.

Az 1/2008.(V.19.) PK. vélemény 2. pontja kimondja, az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetése esetén az abban lakó volt tulajdonostársat a bíróság kiköltésére kötelezi, ha azonban ez méltányos érdekét súlyosan sértené, a bennlakó volt tulajdonostárs kivételesen az ingatlanban való bennmaradásra is feljogosítható.

A PK. vélemény indokolása rögzíti, hogy a jelenlegi, megváltozott viszonyok között a korábbi PK. 10. számú állásfoglalásnak a „lakottsággal” és a „beköltözhetőséggel” kapcsolatos iránymutatásai meghaladták a határait. A lakástulajdon illetve a bérlakások esetében a lakáspiac lényegében kialakult, és ennek eredményeként általában a kisebb településeken sem megoldhatatlan a lakás kiköltözésre kötelezett fél elhelyezésének önerőből történő megoldása. Ingatlanon fennálló közös tulajdon megváltás vagy értékesítés útján történő megszüntetése esetében többnyire a bennlakó tulajdonostárs érdekét is az szolgálja, ha a megváltásra nem képes tulajdonostárs kiköltözésre kötelezését a bíróság elrendeli. Ilyenkor a kiköltözésre kötelezett tulajdonostárs ennek megfelelően megállapított megváltási árat megkapja, amelyet önálló lakás vásárlására fordíthatja, vagy a lakhatását egyéb módon megoldhatja.

Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amelyből levezethető lenne olyan álláspont, miszerint közös tulajdon megszüntetése esetében a tulajdonjogát elvesztő tulajdonostárs kiköltözésre kötelezését a bíróság csak akkor rendelheti el, ha arra kötelezettséget vállal.

Ellenkezőleg: közös tulajdon megszüntetésével a bennlakó volt tulajdonostárs - tulajdonjogán alapul - használati jogosultsága is megszűnik, jogalap nélküli birtokossá válik és a Ptk. 193. § (1) bekezdés alapján köteles a lakását is az arra jogosult tulajdonostárs birtokába bocsátani. Ezért ha vele szemben erre irányuló keresetet (viszontkeresetet) terjesztettek elő, a bíróságnak a kiköltözésre kötelezését általában el kell rendelnie.

Az ítéletábra vizsgálta, hogy az alperes vonatkozásában fennállnak-e olyan méltányolandó körülmények, amely a meghivatkozott PK. vélemény értelmében az ingatlanban bennlakó alperes, mint tulajdonostárs nem kötelezhető a lakásból való kiköltözésre.

A peres iratokhoz csatolt, a Városi Bíróság 13.P.20.584/2010/18. sorszámú ítéletének tartalma alapján tényként állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a közös tulajdonú lakás megosztott használatáról, illetve a lakáshasználatról nem rendelkezett, a per tárgya kizárólag a házasság felbontása volt.

Az elsőfokú eljárás adataiból megállapítható, hogy a peres felek gyermeke már nagykorú, tartásra nem szorul. Az alperes fellebbezésben hivatkozott és csatolt irat szerint egészségi állapota önmagában nem indokolja a megváltásra való feljogosítását.

Az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a Csjt. 31. § (5) bekezdésében szabályozott méltányosság elvét sértené, ha a perbeli ingatlan 1/2-ed tulajdonjogát az alperes kapná meg, aki a felperes hozzájárulása, beleegyezése nélkül a jelentős összegű közös vagyoni készpénz - 15.975.529 Ft - birtokába került. Az ítéletábra álláspontja szerint ezen készpénzből az alperes a lakhatását meg tudja oldani és megfelelő színvonalú ingatlant tud vásárolni.

Ugyanakkor a felperesre lenne rendkívül méltánytalan, ha az alperes által fizetendő - felemelt összegű - ellenérték összegéhez csak hosszadalmas végrehajtási eljárás útján jutna hozzá.

Az ítéletábra megítélése szerint az alperes a 3.400.000 forint letétbe helyezésével a teljesítőképességét kellően nem igazolta, hiszen ha a perbeli ingatlan 1/2-ed részének a tulajdonjogát megkapná az ellenérték összege lényegesen megemelkedne. Ezen megemelkedett összegre pedig az alperes nem teljesítő képes.

Az ítéletábra az ingatlan kiürítésére vonatkozó 30 napos határidőt nem ítélte megfelelőnek, ezért a kiürítési kötelezettség teljesítésére az alperesnek - méltányos érdekeit is figyelembe véve - 120 napos határidőt állapított meg.

Mindezen indokok alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét - a teljesítési határidőt kivéve - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján érdemben helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban az alperes peresztes lett, ezért az ítéletábra a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes felmerült másodfokú perköltségének a megfizetésére.

Az alperes a perben az illetékmentesség költségkedvezményében részesült, ezért a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a már hivatkozott Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM. számú rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli.

Győr, 2014.évi szeptember hó 11. napján

Dr.Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr.Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr.Sarmon Hedvig sk.
bíró